Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

9. března 2022*

„Žaloba na neplatnost – Zastoupení advokátem, který nemá postavení třetí osoby nezávislé na žalobkyni – Nepřípustnost“

Ve věci T-727/20,

Nigar Kirimova, s bydlištěm v Mnichově (Německo), zastoupená A. Parassina a A. García Lópezem, advokáti,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému G. Predonzani a A. Söder, jako zmocněnkyně,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí výkonného ředitele EUIPO ze dne 30. září 2020, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o výjimku z požadavku být státním příslušníkem některého z členských států Evropského hospodářského prostoru (EHP), na němž závisí zápis do seznamu kvalifikovaných zástupců schválených tímto úřadem,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (zpravodajka) a J. Martín y Pérez de Nanclares, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Nigar Kirimova, byla v rozhodné době právničkou v kanceláři Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH (dále jen „Brandstock Legal“). Dne 10. října 2019 podala u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) žádost o zápis do seznamu kvalifikovaných zástupců u tohoto úřadu v souladu s článkem 120 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1). Vzhledem k tomu, že má ázerbájdžánskou státní příslušnost, požádala současně na základě odst. 4 písm. b) tohoto článku o výjimku z požadavku být státním příslušníkem jednoho z členských států Evropského hospodářského prostoru (EHP) uvedeného v čl. 120 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení (dále jen „podmínka státní příslušnosti“).

2 Dopisem ze dne 30. ledna 2020 informoval EUIPO žalobkyni, že její žádost o výjimku je nepřípustná, jelikož není podložena požadovanými důkazy.

3 Dne 9. a 13. března 2020 předložila žalobkyně své připomínky k dopisu ze dne 30. ledna 2020.

4 Dne 30. září 2020 zamítl výkonný ředitel EUIPO žádost o výjimku z podmínky státní příslušnosti, kterou žalobkyně podala (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

5 Návrhem podepsaným advokátkou, která je členkou advokátní kanceláře Brandstock Legal, a došlým kanceláři Tribunálu dne 7. prosince 2020, podala žalobkyně projednávanou žalobu.

6 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 svého jednacího řádu vyzval žalobkyni, aby uvedla jakýkoli zaměstnanecký vztah, který by mohla mít se svou advokátkou. Žalobkyně odpověděla na tuto výzvu dne 20. ledna 2021.

7 EUIPO předložil žalobní odpověď dne 21. dubna 2021.

8 Dne 7. června 2021 předložila žalobkyně repliku a dne 23. července 2021 předložil EUIPO dupliku.

9 Rozhodnutím ze dne 21. září 2021 předseda Tribunálu na základě čl. 27 odst. 3 jednacího řádu přidělil projednávanou věc jinému soudci zpravodaji za účelem optimalizace rozhodovací schopnosti Tribunálu, a tedy v zájmu řádného výkonu spravedlnosti.

10 Na návrh čtvrtého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu, že věc předá k projednání a rozhodnutí rozšířenému soudnímu kolegiu.

11 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– změnil napadené rozhodnutí tak, že jí přiznává výjimku z podmínky státní příslušnosti na základě čl. 120 odst. 4 písm. b) nařízení 2017/1001;

– změnil napadené rozhodnutí tak, že nařizuje EUIPO zapsat ji do seznamu kvalifikovaných zástupců podle článku 120 nařízení 2017/1001;

– uložil EUIPO náhradu náklady řízení.

12 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

13 EUIPO, aniž vznesl námitku nepřípustnosti samostatným podáním na základě čl. 130 odst. 1 jednacího řádu, namítá nepřípustnost žaloby.

14 EUIPO tvrdí, že podle čl. 19 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie není účastník řízení oprávněn jednat sám, ale musí využít služeb advokáta, a že z judikatury vyplývá, že advokát ve smyslu tohoto ustanovení je třetí osobou nezávislou na účastníkovi řízení, kterého zastupuje před soudem, a to ze strukturálního, hierarchického a funkčního hlediska. Přitom advokátka, která podala žalobu jménem žalobkyně, byla ke dni podání žaloby advokátkou v téže kanceláři jako žalobkyně, byla její nadřízenou, a nesplňuje tedy podmínku být nezávislou třetí osobou. Žaloba je tedy stižena neodstranitelnou vadou a je jako taková nepřípustná.

15 Na návrh soudce zpravodaje může Tribunál podle článku 129 svého jednacího řádu kdykoli bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout usnesením s odůvodněním o tom, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě považuje Tribunál věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, rozhodl usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.

16 Je třeba připomenout, že čl. 19 třetí pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, který je použitelný na Tribunál na základě čl. 53 prvního pododstavce uvedeného statutu, stanoví, že jiní účastníci řízení než členské státy a orgány Evropské unie, státy, které jsou stranami Dohody o EHP a Kontrolní úřad Evropského sdružení volného obchodu, na který se vztahuje uvedená dohoda, musí být zastoupeni advokátem. Čtvrtý pododstavec upřesňuje, že zastupovat některého účastníka řízení před unijními soudy nebo mu být nápomocen může pouze advokát oprávněný k výkonu advokacie podle práva některého členského státu nebo jiného státu, který je smluvní stranou Dohody o EHP.

17 Pokud jde o pojem „advokát“, je třeba poznamenat, že jelikož čl. 19 třetí pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie neodkazuje na vnitrostátní právo členských států, je třeba jej vykládat autonomním a jednotným způsobem v celé Unii s ohledem nejen na znění tohoto ustanovení, ale i na jeho kontext a cíl (viz rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, bod 57 a citovaná judikatura).

18 Podle ustálené judikatury ze znění čl. 19 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že pro účely podání žaloby k Tribunálu je účastník řízení ve smyslu tohoto ustanovení povinen využít služeb třetí osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, bod 58 a citovaná judikatura).

19 Cíl požadavku zákonného zastoupení zajišťovaného třetí osobou odpovídá koncepci úlohy advokáta, který vystupuje v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, a zejména za účelem chránit a hájit co nejlépe zájmy svého zmocnitele, zcela nezávisle a v souladu se zákonem a profesními a etickými pravidly (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, body 61 a 62 a citovaná judikatura).

20 Otázka nezávislosti advokáta musí být rovněž posuzována ve vztahu k právu každého na účinnou právní ochranu před soudem a právu poradit se, být obhajován a být zastupován, zaručeným čl. 47 prvním a druhým pododstavcem Listiny základních práv Evropské unie (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, body 78 a 104). V tomto ohledu musí být zohledněna skutečnost, že zastupování před soudem vyžaduje vztah důvěry založený na soukromé volbě a smluvní volnosti, přičemž právní subjekt si může vybrat svého advokáta, který si v zásadě může svobodně vybírat své klienty (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, bod 111).

21 Vzhledem k úloze advokáta při účinné soudní ochraně zájmů svého zmocnitele (viz bod 19 výše) a článku 47 Listiny základních práv, musí být jakýkoliv zásah do vztahu mezi ním a jeho klientem založen na závažných důvodech, které odhalují jednoznačnou a nezbytnou potřebu „chránit žalobce před vlastním advokátem“ (stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, bod 111). V důsledku toho, jak rozhodl Soudní dvůr, nezávislost advokáta je chápána tak, že neznamená neexistenci jakékoli vazby s klientem, ale takových vazeb, které zjevně narušují schopnost advokáta zajistit úkol obhajoby v nejlepším zájmu klienta (rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, body 64 a 67).

22 S ohledem na čl. 19 třetí pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, na něm založenou judikaturu a článek 47 Listiny základních práv, je možnost unijního soudu odmítnout žaloby jako nepřípustné omezena pouze na případy zjevného nedostatku nezávislosti advokáta, a z toho *a contrario* vyplývá, že pravomoc řešit všechny ostatní obtíže vyplývající z konfliktů nebo střetu zájmů v zásadě přísluší vnitrostátním orgánům, které jsou k tomuto účelu oprávněny, a to zejména orgánům, které mají za tímto účelem pravomoci v oblasti etického kodexu a disciplinární pravomoci, jelikož unijní soud může zasáhnout pouze výjimečně.

23 Podle ustálené judikatury je přitom třeba výjimky vykládat restriktivně, aby obecná pravidla nebyla zbavena své podstaty (viz rozsudek ze dne 22. dubna 2010, Komise v. Spojené království, C-346/08, EU:C:2010:213, bod 39 a citovaná judikatura).

24 Z toho vyplývá, že případy, které mohou bránit advokátovi, aby zastupoval svého zmocnitele, musí být takové povahy a stupně, že je zjevné, že advokát, třebaže je ve vztahu k žalobci formálně třetí osobou, má ekonomické nebo osobní vazby buď k předmětu sporu, nebo k jednomu z účastníků řízení, které zpochybňují jeho skutečnou nezávislost (stanovisko generálního advokáta Bobka ve

spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, bod 137). Jinými slovy, tyto vazby musí představovat závažné důvody, které vedou k závěru, že advokát není dostatečně nezaujatý, aby chránil a co nejlépe hájil zájmy svého klienta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, body 61 a 62).

25 Za účelem zajištění toho, že advokát má skutečně postavení nezávislé třetí osoby, je třeba v tomto ohledu zohlednit profesní prostředí, v němž vystupuje v rámci věci předložené unijnímu soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Polsko v. Komise, C-422/11 P a C-423/11 P, EU:C:2012:553, bod 25).

26 Zastoupení žalobce osobou, která je jeho zaměstnancem nebo která je na něm ekonomicky závislá, tedy nemůže splňovat požadavek zastoupení nezávislou třetí osobou (usnesení ze dne 5. září 2013, ClientEarth v. Rada, C-573/11 P, nezveřejněné, EU:C:2013:564, bod 13).

27 Nedodržení požadavku nezávislosti advokáta však může být konstatováno v široké škále jiných skutkových situací, které tedy musí být posuzovány případ od případu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 20. listopadu 2017, BikeWorld v. Komise, T-702/15, EU:T:2017:834, bod 35, a stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, bod 64).

28 Je pravda, že Soudní dvůr rozhodl, že pouhá vazba vyplývající z občanskoprávní smlouvy týkající se výuky nestačí k tomu, aby dotčenému učiteli byla odepřena schopnost zastupovat svou univerzitu jako advokát (rozsudek ze dne 4. února 2020, Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, body 66 až 68). Spor se však v projednávané věci týkal ukončení dohody mezi žalující univerzitou a Výkonnou agenturou pro výzkum (REA) o grantu pro výzkumný projekt Cossar (Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks), která se nijak netýkala profesního kontextu jejího zástupce, který spočíval pouze ve výuce mezinárodního práva soukromého. Jinými slovy, spor neměl žádný vztah k práci advokáta u jeho zmocnitelky.

29 Pro ilustraci různorodosti případů, které je třeba vzít v úvahu, měl Soudní dvůr naproti tomu za to, že dostatečně nezávislým na právnické osobě, kterou zastupuje, není advokát, kterému jsou svěřeny v této právnické osobě důležité administrativní pravomoci nebo který v ní vykonává vysoké řídící funkce (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 29. září 2010, EREF v. Komise, C-74/10 P a C-75/10 P, nezveřejněné, EU:C:2010:557, body 50 a 51, a ze dne 6. dubna 2017, PITEE v. Komise, C-464/16 P, nezveřejněné, EU:C:2017:291, bod 25).

30 Stejně tak měl Tribunál za to, že vlastnictví 10 % kapitálu žalující společnosti brání advokátovi, aby splnil podmínku postavení nezávislé třetí osoby ve vztahu k této společnosti (usnesení ze dne 20. listopadu 2017, BikeWorld v. Komise, T-702/15, EU:T:2017:834, body 37, 38, 40 a 41; stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve spojených věcech Uniwersytet Wrocławski a Polsko v. REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2019:774, bod 43), a to i v případě neexistence vztahu podřízenosti vyplývajícího z pracovní smlouvy mezi nimi.

31 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že advokáti zaměstnaní nikoli účastníkem řízení, kterého zastupovali, ale subjektem s ním spojeným, nesplňují požadavek nezávislosti, jelikož tyto dva subjekty byly sice formálně odděleny, avšak jejich zájmy byly ve značné míře společné (rozsudek ze dne 6. září 2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Polsko v. Komise, C-422/11 P a C-423/11 P, EU:C:2012:553, bod 25).

32 V projednávané věci ze spisu vyplývá, že žalobkyně ke dni podání žaloby zastávala zaměstnání právníka v advokátní kanceláři Brandstock Legal a advokátka A. Parassina, která podepsala žalobu, byla advokátkou v téže kanceláři. Konkrétněji, žalobkyně byla dokonce součástí týmu, který posledně uvedená advokátka řídila a byla její zástupkyní.

33 Z toho vyplývá, že žalobkyně a její advokátka měly mimořádně úzké profesní vztahy.

34 Za věrohodná nelze rovněž považovat opačná tvrzení, která žalobkyně poskytla ve svých odpovědích na organizační procesní opatření uvedená v bodě 6 výše, tedy poté, co byla upozorněna na problém, který může vyvolat její zastupování, a podle nichž mezi ní a její advokátkou neexistuje žádný vztah strukturální či funkční závislosti, jelikož jejich vztah je horizontální a nikoli vertikální povahy, a dokonce jsou součástí dvou odlišných organizačních struktur.

35 Navíc vazby mezi žalobkyní a A. Parassina byly o to užší, že se projednávaný spor přímo týká povolání žalobkyně, tj. povolání, které vykonávala ke dni podání žaloby v téže kanceláři jako A. Parassina a pod jejím vedením. Předmětem žaloby je totiž odmítnutí přiznat žalobkyni výjimku, bez níž nemůže získat povolení jakožto kvalifikovaný zástupce fyzických nebo právnických osob před EUIPO. Její práce v advokátní kanceláři Brandstock Legal a v rámci týmu, který řídila A. Parassina, spočívala právě ve vyřizování případů duševního vlastnictví.

36 V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že žalobkyně podala žádost o zápis do seznamu kvalifikovaných zástupců u EUIPO a svou žádost o výjimku z podmínky státní příslušnosti z faxového zařízení svého zaměstnavatele a že ačkoli v obou těchto žádostech uvedla osobní poštovní a elektronické adresy, uvedla rovněž svou profesní e-mailovou adresu. Žalobkyně zaslala rovněž týmž faxem své vyjádření v odpovědi na dopis ze dne 30. ledna 2020, 9. a 13. března 2020.

37 Z písemností ve spise a z procesních písemností rovněž vyplývá, že Brandstock Legal obecně a A. Parassina konkrétně opakovaně poukázaly na svůj zájem na žádosti, kterou žalobkyně zaslala EUIPO a na vyřešení sporu.

38 Zaprvé na podporu žádosti o přezkum ze dne 9. března 2020 byl vypracován doporučující dopis ze dne 6. března 2020, který byl podepsán advokátkou žalobkyně s hlavičkou a jménem Brandstock Legal pro potřeby řízení před EUIPO a byl předložen v příloze této žádosti. V tomto dopise zdůraznila advokátka žalobkyně značný přínos, kterým žalobkyně přispěla k práci kanceláře, a končila tím, že uvedla, že „byli bychom velmi vděčni, kdyby [žalobkyně] byla schválena úřadem EUIPO jako zástupce“.

39 Zadruhé, jak poznamenává EUIPO, žaloba uvádí, že Brandstock Legal, která se podle žalobkyně zabývá výhradně ochrannými známkami a duševním vlastnictvím, „nese veškeré náklady spojené se zápisem [žalobkyně] do irského rejstříku [ochranných známek], neboť je rovněž v zájmu [advokátní kanceláře], aby formální kvalifikace žalobkyně správně odrážela podstatu její práce“.

40 Zatřetí žaloba uvádí, že „žalobkyně je zastoupena samotnou A. Parassina, neboť jako nadřízená ví lépe než kdokoli jiný, že žalobkyně je vysoce kvalifikovaná“. Za účelem dokreslení těchto tvrzení žaloba upřesňuje, že „v jednotlivých zakázkách, jejichž cílem je získat nové zákazníky, poskytuje tým Brandstock [Legal] ‚organigramy‘, které uvádějí tým pověřený prací s portfolii a ve kterých je žalobkyně popsána jako jeden z pracovně nejstarších a nejzkušenějších členů týmu pověřeného podporou [advokátní kanceláře]“.

41 Začtvrté žaloba uvádí, že „žalobkyně byla přidělena k tomuto zvláštnímu portfoliu klienta s ohledem na [jeho] žádosti […], jeho objemné portfolio a jeho význam pro Brandstock Legal, jelikož je jedním z nejlepších a nejvíce kompetentních zaměstnanců advokátní kanceláře“.

42 Zapáté žaloba výslovně zdůrazňuje, že „zápis žalobkyně do seznamu kvalifikovaných zástupců u EUIPO je […] důležitý pro [advokátní kancelář] a tým“, takže „napadené rozhodnutí působí újmu nejen žalobkyni, ale také [uvedené advokátní kanceláři]“.

43 Z takových skutečností zaprvé jasně vyplývá, že advokátní kancelář Brandstock Legal, v níž A. Parassina řídila oddělení, měla ke dni podání žaloby přímý zájem na vyřešení sporu. Zadruhé z něj rovněž vyplývá, že nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně uvedeným v replice, podle nichž ji A. Parassina zastupuje pouze jako přítelkyně, a že Brandstock Legal nemá zvláštní zájem na tom, aby byla zapsána jako zástupce v oblasti ochranných známek.

44 Žalobkyně sice tvrdí, že k zachování svého pracovního místa nepotřebovala zápis do seznamu kvalifikovaných zástupců u EUIPO.

45 Nic to však nemění na tom, že s ohledem jednak na profesní prostředí, které charakterizuje projednávanou věc, a sice existenci úzkých vztahů mezi žalobkyní, její zástupkyní a advokátní kanceláří Brandstock Legal, a jednak s ohledem na hlubokou a jasnou shodu hospodářských zájmů dotčených subjektů, nebyla A. Parassina ke dni podání žaloby očividně dostatečně nezávislá, aby zajistila ochranu a hájila co nejlépe zájmy své klientky, a nacházela se tedy v situaci, která zjevně narušovala její schopnost zajistit tento úkol (viz body 19 a 21 až 24 výše).

46 Je tedy třeba mít za to, že A. Parassina nemohla být považována za nezávislou třetí osobu, a nemohla tak vystupovat jako nezávislý „advokát“ ve smyslu čl. 19 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie.

47 Kromě toho zvláštní vztah, který spojoval Brandstock Legal a A. Parassina s žalobkyní a který vedl k jejich zvláštnímu zájmu na sporu, byl po podání žaloby sice přerušen z důvodu, že se žalobkyně rozhodla pokračovat ve své kariéře jako poradce v oblasti ochranných známek v německém sídle mezinárodní společnosti, a je rovněž pravdou, že žalobkyni je nyní nápomocen druhý advokát, který není členem advokátní kanceláře Brandstock Legal. Je však třeba připomenout, že přípustnost žaloby se posuzuje s ohledem na situaci v okamžiku, kdy je žaloba podána [viz usnesení ze dne 16. ledna 2020, Hemp Foods Australia v. EUIPO – Cabrejos (Sativa), T-128/19, nezveřejněné, EU:T:2020:3, bod 20 a citovaná judikatura], a dále že požadavek týkající se podpisu advokátem oprávněným k výkonu advokacie podle práva některého členského státu nebo jiného státu, který je smluvní stranou Dohody o EHP, představuje podstatnou formální náležitost, která podle čl. 78 odst. 6 jednacího řádu nepatří mezi požadavky, které mohou být napraveny po uplynutí lhůty pro podání žaloby (obdobně viz usnesení ze dne 5. září 2013, ClientEarth v. Rada, C-573/11 P, nezveřejněné, EU:C:2013:564, body 22 a 23, a ze dne 17. července 2014, Brown Brothers Harriman v. OHIM, C-101/14 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2115, bod 21).

48 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že žaloba musí být odmítnuta jako nepřípustná.

K nákladům řízení

49 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

50 Vzhledem k tomu, že EUIPO požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené EUIPO.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**

2) **Nigar Kirimova ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO).**

V Lucemburku dne 9. března 2022.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
S. Gervasoni